

[Kr. Kristensen.]

alligevel. Og det tror jeg, den højtærede Minister har Ret i; der er selvfølgelig altid adskillige, der trænger, uanset de Takster, vi sætter. Men Begrundelsen for dette Lovforslag er netop den, at vi har gjort Uret ved Loven af 1927. Begrundelsen er stadig den, at man den Gang skar for meget ned, derfor skal det nu gøres godt igen.

Nu læste det ærede Medlem Hr. Holger Larsen op af Betænkningen og vilde dermed paavise, at naar jeg nu udtalte, at vi var villige til at rette de mulige Fejl, som der kunde være i denne Lovgivning, saa kunde det ikke passe, for vi havde udtalt i Betænkningen, at vi ikke vilde være med dertil. Det, vi har udtalt, er, at vi ikke finder Tiden inde til at gaa til større Udgifter hverken paa dette Omraade eller paa andre; men derfor kunde det dog godt tænkes, at der kunde foretages en Ændring, hvorved der blev stillet et Beløb til fri Raadighed. En saadan Mulighed kunde tænkes, hvis der virkelig viste sig at være Grund dertil.

Jeg finder, som sagt, ikke, at Tiden er inde dertil. Jeg synes altid, det er klogt, naar man faar en Lovgivning, da at se, hvordan den virker, inden man begynder at lave om paa den. Ved enhver som helst Lovgivning kan der paavises uheldige Sider; men lad os faa Klarhed over, hvor de i dette Tilfælde findes, og om de er af en saadan Art, at der er nogen Grund til at gribe ind og søge dem ændret.

Jeg synes endvidere, at naar vi har kunnet vente det halve Aar uden at gøre noget, saa kunde vi vel ogsaa nok vente en kort Tid endnu, da vi staaar overfor at skulle behandle et Lovforslag, der omfatter hele Sociallovgivningen, selv om den midlertidige Ordning, som den højtærede Minister meget rigtigt har bemærket, nok vilde komme til at gælde mere end et Aar.

Vi mener altsaa ikke, der er nogen Grund til at gaa ind i denne Lovgivning, saa meget mindre som den drager flere ind under det frie Skøn, hvilket der efter vor Opfattelse ikke er nogen Lovbegrundelse for. Vi mener, at de Bevisførelser, man fra Regeringspartierne Side har søgt at fremkomme med, er saa spinke, at de ikke har nogen som helst Vægt. Vi maa hævde, at i Almindelighed kan man efter den sociale Lovgivning, vi har, yde den Hjælp, som er nødvendig; og vi mener, som sagt, ikke, at Tiden er inde til at sætte os i større Udgifter hverken til dette Formaal eller til andre.

Nu taler man nok om alle de uheldige Følger, det har for de smaa i Samfundet,

at vi er saa haardhjertede, at vi ikke kan tænke os den Mulighed at gaa med tilsaadant noget. Det er Taleblomster, det er noget, som ligger de Herrer i Blodet, og som maa frem en Gang imellem, for at vi ret kan faa Øje paa, hvor store og gode Hjerter de har. Men det er heller ikke andet, og derfor vil jeg endnu en Gang sige til de Herrer, at kan de fremkomme med virkelig Bevisførelse for, at der i det store og hele er Trang til Gennemførelse af Lovforslag af den Art, saa er Tiden inde til at forhandle om det; men ikke før. Den foreligger efter min Opfattelse ikke endnu, og derfor maa jeg endnu en Gang anbefale at stemme imod Lovforslaget.

Vesterager: Det ærede Medlem Hr. Holdgaard henvendte nogle Bemærkninger til mig i Anledning af mine Udtalelser om mit Indtryk fra Flertallets Udvalgsarbejde. Jeg skal ganske kort fastholde, hvad jeg sagde før, at det var mit Indtryk, at man ikke ønskede, der skulde nogen virkelig Forhandling i Gang. Jeg havde henstillet, om vi ikke skulde forsøge at finde en anden Form, hvorved man muligvis kunde naa til et Resultat, men det vilde man slet ikke høre Tale om. Jeg henstillede den Gang, da Flertallet nægtede at fremme Spørgsmaalene, om vi ikke kunde nøjes med lidt færre Oplysninger, thi jeg lider jo ikke af Spørgesyge, som den højtærede Socialminister meget rigtigt bemærkede. Jeg led ikke af denne Spørgesyge og henstillede derfor, om man ikke kunde tale fornuftigt sammen om Sagen ganske ligeud og maaske faa et Samraad med Ministeren.

Saa siger det ærede Medlem Hr. Holdgaard, at jeg frafaldt mit Krav om dette. Ja, naar Flertallet gik imod det og erklærede, at de ønskede ikke noget, og Venstre erklærede, at de ønskede heller ikke noget, saa stod jeg dér som ene Mand. Selvfølgelig vil jeg altid gerne hilse paa den højtærede Socialminister, en saa interessant og aandrig Personlighed vil jeg selvfølgelig gerne mødes med; men at tilkalde ham i et Udvalg, for at jeg kunde faa Lejlighed til at hilse paa den højtærede Socialminister, fandt jeg var lidt for højtideligt, og Flertallet vilde ikke høre noget om, at man kunde foretage noget i den Retning, som var antydet fra min Side, og saa var der ingen Grund for mig til at fortsætte dette Arbejde. Jeg savner ganske den Ærgerrighed, som skal til for at fremsætte et saadant Forslag, som man paa Forhaand ved vil blive fuldstændigt sabled ned.

Saa var der en Ting til. Jeg husker godt nok, at der var en Gang, det ærede